

Mời các bạn cùng tham khảo **Văn mẫu Đóng vai Xiu kể lại chuyện Chiếc lá cuối cùng** lớp 8 được chúng tôi chọn lọc và giới thiệu ngay dưới đây nhằm giúp các em học sinh mở rộng vốn từ và tham khảo thêm các ý tưởng cho bài viết của mình.

Đề bài: Trong vai Xiu kể lại chuyện ngắn "Chiếc lá cuối cùng" của Ô hen ri

Dàn ý Trong vai Xiu kể lại chuyện ngắn "Chiếc lá cuối cùng" của Ô hen ri chi tiết nhất

Mở bài:

- Giới thiệu sơ lược về bản thân
- + Tôi là một họa sĩ trẻ, tên Xiu
- + Tôi cùng thuê nhà trọ với cô bạn Giôn – xi và cụ Bơ – men.

Thân bài:

- Kể về bản thân:
 - + Là bạn cùng phòng với Giôn – xi
 - + Luôn lo lắng cho bệnh tình của Giôn – xi
 - + Yêu Giôn – xi tha thiết.
 - + Chăm sóc Giôn – xi tận tình như người chị, người mẹ
 - + Luôn chia sẻ những niềm vui nỗi buồn cùng Giôn – xi
- Người bạn Giôn – xi tội nghiệp
 - + Hoàn cảnh: là một cô họa sĩ trẻ, mắc bệnh phổi và nghèo túng
 - + Dáng vẻ: cặp mắt mở to, thần thờ nhìn tám mảnh..
 - + Giọng nói thều thào.
 - + Có suy nghĩ tiêu cực: khi những chiếc thường xuân ngoài kia rụng hết, sự sống của cô cũng sẽ chấm dứt.
- + Tình huống bất ngờ: chiếc lá vẫn còn trên cây

+ Sáng ngày hôm sau, khi tôi mở tấm màn cửa, chiếc lá vẫn ngoan cố bám trụ trên tường.

+ Giôn – xi đã tươi tỉnh trở lại, bệnh tình thuyên giảm.

Tôi sung sướng đến vô cùng.

Được tin cụ Bơ – men chết vì sung phổi

Tôi và Giôn – xi khóc nức lên khi biết được bí mật về chiếc lá thường xuân vẫn còn ngoài cửa sổ.

Cụ Bơ – men với trái tim nhân hậu đã cứu lấy đời của cô gái trẻ Giôn – xi.

Chúng tôi biết ơn cụ vô cùng.

Kết bài:

Cụ Bơ – men đã ra đi nhưng kiệt tác chiếc lá kia vẫn còn mãi.

Tôi và Giôn – xi cố gắng sống và hoạt động nghệ thuật để không phụ sự hi sinh của cụ

Vào vai Xiu kể lại chuyện Chiếc lá cuối cùng mẫu 1 ý nghĩa nhất

Giờ tôi, Giôn – xi đã trở thành một họa sĩ được nhiều người biết đến và có một phòng tranh nhỏ, ấm cúng. Tôi cũng đã thực hiện được mơ ước của mình là được vẽ vịnh Na – pơ, đã thỏa mãn niềm đam mê với nghệ thuật. Song mỗi lần tôi đặt bút vẽ lên trang giấy trắng, tôi và chị Xiu lại nhớ đến người đó, người mà chúng tôi sẽ không bao giờ quên, đó... là cụ Bơ – men.

Ba năm về trước, tôi là một cô gái quá đỗi bất hạnh khi mang trong mình một căn bệnh hiểm nghèo ấy chính là bệnh sung phổi. Lúc ấy là vào mùa đông, tôi cùng chị hai Xiu và cụ Bơ – men cùng sống trong một căn hộ thuê ở gần công viên Oa-sinh- ton. Bệnh tật và nghèo túng đã khiến tôi tuyệt vọng không còn muốn sống nữa, tôi đành phải nằm liệt giường và đếm từng chiếc lá còn lại trên cây thường xuân xuyên qua cửa sổ, ví mình như cái cây ấy, khi chiếc lá cuối cùng rụng cũng là lúc tôi lìa đời. Tôi đã và từng nghĩ thế đấy!

Sáng hôm ấy, một cơn gió lạnh lẽo mang đầy hơi sương vì trận mưa tối qua lướt nhẹ qua cổ chạy dọc xuống sống lưng làm tôi bừng tỉnh dậy, lúc đó chị Xiu vẫn còn đang say ngủ. Tôi đưa cặp mắt mở to thần thờ nhìn tấm màn màu xanh đã kéo

xuống. Tôi thều thào gọi Xiu ra lệnh:- Kéo nó lên, em muốn nhìn. *Chị ấy làm theo một cách chán nản. Nhưng, thật ngạc nhiên! Vẫn còn một chiếc lá treo vắt vẻo trên cành cây dững cảm níu chặt không buông sau một đêm mưa bão tuyết gào thét, âm âm tưởng chừng như không bao giờ đứt!

Song chiếc lá đã nhuộm màu vàng úa, chỉ còn giữ lại một chút màu xanh ở cuống lá. Rồi thế nào mình cũng chết thôi, tôi nghĩ vậy.- Đó là chiếc lá cuối cùng! Em cứ tưởng là nhất định trong đêm vừa qua nó đã rụng! Em nghe thấy gió thổi! Hôm nay nó sẽ rụng thôi và cùng lúc đó thì em sẽ chết! *Chị Xiu cúi khuôn mặt hốc hác xuống gần gối, nức nở:- Em thân yêu, thân yêu! Em hãy nghĩ đến chị, nếu em không còn muốn nghĩ đến mình nữa! Chị sẽ làm gì đây?

Nhưng tôi đã không trả lời. Có vẻ như sợi dây liên kết tôi với thế giới ngày càng lơ lửng dần từng sợi một, nó khiến tôi tuyệt vọng, đau khổ, chỉ biết cười thâm trong bụng trách vấn chính bản thân tôi vì sao tôi lại phải sinh ra để rồi phải sống một cuộc sống chan chứa mối nguy hiểm cận kề với căn bệnh tỉ lệ sống sót rất thấp. Ngày cũng như đêm, tôi chỉ biết nằm đó mà ngắm nhìn từng ngày trôi qua một cách bình lặng. Đúng vậy tôi đã mất đi ý chí muốn sống, cặp mắt vô hồn như người đã chết, tôi – đã không còn tha thiết cuộc đời ngắn ngủi này nữa rồi! Tôi chỉ muốn chết quách đi cho xong chuyện...!

Suốt ngày hôm đó và ngay cả lúc ông Mặt Trời đi ngủ, giao phó việc lại cho Bác Mặt Trăng, chiếc lá vẫn còn đó, đơn độc níu vào cái cuống của nó trên tường. Ban đêm lại buông xuống, cơn bão lại rầm rộ kéo đến ào ạt như muốn gây hấn với cây thường xuân, mưa rơi lộp độp xuống đất từ mái hiên thấp kiểu Hà Lan. *Khi trời vừa hửng sáng thì tôi lại ra lệnh kéo tấm màn lên, chiếc lá thường xuân vẫn còn đó. Tôi nằm nhìn chiếc lá hồi lâu, bồi hồi xúc động. Rồi tôi gọi Xiu đang quấy món cháo gà trên lò hơi đốt:- Em thật là một con bé hư, chị Xiu thân yêu ơi! Có một cái gì đây đã làm cho chiếc lá cuối cùng vẫn còn đó để cho em thấy rằng mình đã tệ như thế nào. Muốn chết là một tội. Giờ thì chị có thể cho em xin tí cháo và chút sữa pha ít rượu vang đỏ và – khoan – đưa cho em chiếc gương tay trước đã, rồi xếp mấy chiếc gối lại quanh em, để em ngồi dậy xem chị nấu nướng. Một tiếng đồng hồ sau, tôi vui vẻ chia sẻ ước mơ của mình:- Chị Xiu thân yêu ơi, một ngày nào đó em hi vọng sẽ được về vịnh Na – plo.

Buổi chiều, bác sĩ tới và khi ông ra về, chị Xiu dặn tôi nằm nghỉ cho khỏe để chị ấy ra trả tiền khám cho ông ấy.*Chiều hôm sau, khi tôi đang vui vẻ đan một chiếc khăn choàng len màu xanh thẫm rất vô dụng thì chị Xiu chậm rãi tiến lại gần và bắt ngờ nhào vào ôm lấy tôi lẫn những chiếc gối.- Chị có chuyện này muốn nói với em, con chuột bạch của chị. Cự Bơ – men đã chết vì sung phổi hôm nay ở bệnh viện rồi. Cự ốm chỉ có hai ngày. Buổi sáng ngày thứ nhất, bác gác cổng thấy cự ốm

nặng trong căn phòng của cụ ở tầng dưới. Giày và áo quần của cụ ướt sũng và lạnh buốt. Chẳng ai hình dung nổi cụ đã ở đâu trong một đêm khủng khiếp như thế. Nhưng rồi người ta tìm thấy một chiếc đèn bão vẫn còn thấp sáng và một chiếc thang đã bị lôi ra khỏi chỗ để của nó, và vài chiếc bút lông rơi vung vãi, và một bảng pha màu có màu xanh và màu vàng trộn lẫn với nhau, và – em thân yêu ơi, em hãy nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn chiếc lá thường xuân cuối cùng ở trên tường. Em có lấy làm lạ tại sao chẳng bao giờ nó rung rinh hoặc lay động khi gió thổi không? Ô, em thân yêu, đó chính là kiệt tác của cụ Bơ – men, - cụ vẽ nó ở đây vào cái đêm mà chiếc lá cuối cùng đã rụng.

Tôi đã hết sức bàng hoàng, sững sốt. Không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này. Hai giọt lệ lăn dài trên bờ mi ướt đẫm nước chậm rãi, đều đặn rồi nhỏ một tiếng tách xuống mặt đất.

KB: Đã ba năm trôi qua nhưng tôi vẫn luôn trách mình, cảm thấy ân hận và luôn đặt câu hỏi vì sao. Vì tôi mà cụ Bơ – men đã phải hi sinh tính mạng để cứu tôi ư? Tại sao cụ lại làm như thế hỏi cụ ơi? Con cảm ơn cụ nhiều lắm, nhờ cụ tiếp sức mạnh nên con mới dám sống tiếp, vững vàng bước đi trên con đường mà con đã định, khám phá ra biết bao điều mới lạ, gặp gỡ được nhiều người! Con xin hứa sẽ sống thật hạnh phúc để xứng với cái giá mà cụ đã trả, để cụ yên lòng mà nhắm mắt! Con cảm ơn cụ rất nhiều – thiếu cụ, con cảm thấy lạc lõng lắm cụ ơi!

Đóng vai Xiu kể lại chuyện Chiếc lá cuối cùng mẫu số 2 tuyển chọn

Tôi là Xiu - một họa sĩ trẻ và rất yêu thích công việc hội họa của mình. Dù công việc không mang lại nhiều giá trị vật chất nhưng tôi được sống với niềm mê của mình và tạo ra những tác phẩm nghệ thuật phục vụ cho cuộc sống. Kiệt tác khiến tôi luôn xúc động và không thể nào quên mỗi khi nghĩ đến chính là chiếc lá cuối cùng mà cụ Bơ-men đã vẽ trên bức tường ngoài cửa sổ nhiều năm về trước.

Tôi sống trong một căn hộ thuê cùng với một người bạn kém tuổi, đó là Giôn-xi. Cô ấy giống tôi, cũng là một họa sĩ trẻ. Ở tầng bên dưới là phòng của cụ Bơ-men, một họa sĩ nghèo và cả đời cụ mơ ước sẽ vẽ được một kiệt tác nhưng chưa thực hiện được. Tôi vẫn nhớ vào mùa đông năm ấy, Giôn-xi bị mắc căn bệnh sưng phổi, cô ấy mệt mỏi và ốm yếu. Số tiền để chạy chữa bệnh tật đã cạn dần khiến em luôn buồn chán và nghĩ đến cái chết. Nhìn ra bức tường gạch đối diện cửa sổ, Giôn-xi đếm từng chiếc lá còn lại trên cây thường xuân và em tin rằng khi nào chiếc lá cuối cùng rụng hết thì em cũng buông xuôi, lia đời. Tôi vô cùng lo lắng cho em nhưng không làm thế nào thay đổi được suy nghĩ tiêu cực đó. Khi Giôn-xi ngủ, tôi nhẹ nhàng kéo tấm màn xuống để em ngủ được ngon giấc. Tôi ra hiệu cho cụ Bơ-men sang phòng bên, chúng tôi sợ sệt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn cây thường xuân và

chẳng biết phải nói sao. Con mưa lạnh lẽo, dai dẳng ngoài trời vẫn đang rơi, tuyết phủ trắng. Tôi lặng lẽ và tập trung vẽ bức tranh về cụ Bơ-men với chiếc áo sơ mi cũ màu xanh và đang ngồi đóng vai một tay thợ mỏ già trên cái ấm đun nước lật úp giả làm tảng đá.

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy sau khi vừa chợp mắt được chừng một tiếng, Giôn-xi đang mở to cặp mắt thần thờ nhìn tấm màn màu xanh đã kéo xuống. Em thều thào ra lệnh với tôi: "Kéo nó lên, em muốn nhìn". Tôi chán nản đưa tay kéo tấm màn lên theo mong muốn của Giôn-xi.

Nhưng cả tôi và Giôn-xi đều vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy chiếc lá thường xuân bám trên tường gạch. Tôi đã rất lo lắng bởi trận mưa vùi dập, những cơn gió rít kéo dài cả đêm qua sẽ làm rụng hết những chiếc lá thường xuân còn sót lại. Nhưng thật may mắn vẫn còn một chiếc lá, đó là chiếc lá cuối cùng trên cây. Tôi say sưa ngắm nhìn chiếc lá dũng cảm ấy, cuống có màu xanh sẫm, nhưng rìa lá hình răng cưa đã nhuộm màu vàng úa, bám vào cành cây cách mặt đất chừng hai mươi bộ.

Giôn-xi nói với tôi: "Em cứ tưởng là nhất định trong đêm vừa qua nó đã rụng. Đó là chiếc lá cuối cùng. Em nghe thấy gió thổi và hôm nay nó sẽ rụng thôi, cùng lúc đó thì em sẽ chết".

Tôi cúi khuôn mặt hốc hác của mình xuống gần gối và nói với em gần như van xin: "Em thân yêu, thân yêu! Em hãy nghĩ đến chị nếu em không còn muốn nghĩ đến mình nữa. Chị sẽ làm gì đây?"

Giôn-xi không trả lời tôi, Em có lẽ đang rất cô đơn và tuyệt vọng khi nghĩ đến chuyến đi xa xôi bí ẩn của mình, ý nghĩ ấy giờ đây như choáng ngợp lấy tâm trí của cô.

Ngày hôm đó trôi qua, tôi và Giôn-xi vẫn nhìn trông ra chiếc lá thường xuân đơn độc níu vào cái cuống của nó trên tường đơn độc. Đêm hôm đó, gió bắc lại ào ào, trời đã mưa rất to và đập mạnh vào cửa sổ, tôi nghe tiếng mưa rơi lộp độp xuống mặt đất. Khi trời vừa sáng, em lại ra lệnh cho tôi kéo màn lên và nhìn ra cửa sổ trông chờ.

Tôi đang khuấy món cháo gà cho em trên lò hơi đốt. Giôn-xi nhìn ra cửa sổ và chiếc lá thường xuân vẫn nằm ở đó. Em ngắm nhìn hồi lâu và gọi tôi với giọng phấn chấn: "Em thật là cô bé hư, chị Xiu thân yêu ơi". Tôi quay lại nhìn và em tiếp tục nói "Có một cái gì đấy đã làm cho chiếc lá cuối cùng vẫn còn đó để cho em thấy rằng mình đã tẻ như thế nào. Muốn chết là một tội". Rồi em nhờ tôi lấy cháo, một

chút sữa pha rượu vang đỏ, chiếc giường và nhờ tôi cho em ngồi dậy xem tôi nấu nướng. Sau đó, em nói với tôi về ước mơ sẽ được đến vẽ vịnh Na-plo.

Buổi chiều bác sĩ đến khám và tôi đã kiểm cơ tiền bác sĩ ra hành lang. Bác sĩ thông báo bệnh tình của Giôn-xi đã khỏi được năm phần. Tôi rất mừng cho cô ấy nhưng lại biết được tin không vui về cụ Bơ-men đang bị sung phổi và tình hình rất nguy kịch.

Ngày hôm sau, bác sĩ thông báo cho tôi rằng Giôn-xi đã qua cơn nguy hiểm và dặn dò tôi chăm sóc chu đáo cho em. Tôi thở phào nhẹ nhõm và tôi đến bên chỗ em ngồi, tâm trạng em đã vui vẻ trở lại. Tôi âu yếm ôm lấy em và kể cho em bí mật về chiếc lá... Hai chị em tôi khóc nức lên, hằng ngày cụ sống âm thầm là thế mà ai biết được ẩn chứa bên trong lại là một trái tim nồng nàn yêu thương, 40 năm mơ ước về kiệt tác mà cụ chưa thực hiện được giờ đây cụ có biết mình đã hoàn thành kiệt tác không?

Giờ đây, cụ Bơ-men đã yên nghỉ ở một thế giới khác. Sự hi sinh của cụ vì sự sống của Giôn-xi và vì nghệ thuật đã tiếp thêm sức mạnh và tình yêu nghề cho hai chị em tôi.

Trong vai Xiu kể lại chuyện Chiếc lá cuối cùng mẫu 3 tuyển chọn

Là một họa sĩ tôi – Xiu thường đi rất nhiều nơi để tìm cảm hứng sáng tác đang phác họa bức tranh bỗng một chiếc lá rơi vèo đậu trên giá vẽ khiến tôi bồi hồi xúc động nhớ lại chuyện Chiếc lá cuối cùng xảy ra cách đây mấy năm về trước.

Ngày ấy tôi còn rất trẻ cùng người bạn Giôn xi... Tôi cùng cụ Bơ-men sang buồng bên sọt sệt nhìn cây thường xuân chẳng nói thành lời nhưng trong tâm trí tôi rối bời bao cảm xúc. Chiếc lá cuối cùng đêm nay sẽ rụng thôi. Giôn xi sẽ ra đi ư? Tôi sẽ mất đi một người bạn, một người em tri kỉ, đau lòng quá! Tôi phải làm gì đây để giành giật em từ tay thần chết? Nuốt nước mắt vào trong tôi chỉ biết chăm sóc động viên an ủi Giôn xi để em nghĩ lại.

Khi tôi vừa chớp mắt được một tiếng đồng hồ choàng tỉnh dậy đã thấy Giôn xi thức giấc tự bao giờ, em thần thờ nhìn về phía cửa sổ thều thào ra lệnh bắt tôi phải kéo màn lên khuôn mặt em hốc hác nước da xanh như tàu lá chẳng còn sức sống. Tôi nói gì dường như em cũng chẳng nghe thấy chẳng để ý đến tôi nữa. Miễn cưỡng tôi đành chậm chạp lê bước về phía cửa sổ vừa kéo màn vừa cầu chúa trời phù hộ "Hãy thương xót cứu giúp chúng con đừng để chiếc lá cuối cùng rụng xuống. Đừng khiến con mất Giôn xi". Ô kìa! Lại chưa chiếc lá cuối cùng vẫn còn đã phải chẳng lời cầu khẩn của tôi đã thấu chúa trời. Thật là tuyệt! Chiếc lá dững cảm treo bám vào cành chống chọi với thời tiết khắc nghiệt. Tôi quay lại nhìn Giôn xi em

cũng đang trân trân nhìn chiếc lá có lẽ trong lòng em đang có nhiều chuyển biến về nhận thức tình cảm.

Khuôn mặt Giôn Xi giòn tươi tỉnh lại, em nói với tôi,...Tôi sung sướng quá ôm chàng lấy em hạnh phúc thật bất ngờ. Khi bác sĩ đến khám bệnh cho Giôn xi Tôi kiểm soát lên ra ngoài đôi bàn tay run lên vì sợ hãi, phải nghe những tin không lành khi bác sĩ cầm lấy tay tôi. Nhưng không ngờ tin đến thật vui, những kì vọng...

Nhưng tôi choáng váng nghe tin cụ Bơ-men chết vì sung phổi. Tôi ôm lấy Giôn xi và kể cho em bí mật về chiếc lá...Hai chị em tôi khóc nức lên, hàng ngày cụ sống âm thầm là thế mà ai biết được ẩn chứa bên trong lại là một trái tim lồng nàn yêu thương, 40 năm mơ ước về kiệt tác mà cụ chưa thực hiện được giờ đây cụ có biết mình đã hoàn thành kiệt tác không <Hình ảnh, thật đến mức,..., cứu sống một người và cướp đi người tạo ra nó, là sản phẩm tạo ra từ tài năng mà còn từ...>.

Giờ đây cụ Bơ men đã yên nghỉ ở một thế giới khác cả tôi và Giôn xi đã trưởng thành trong nghề để xứng đáng với sự hi sinh của cụ Bơ men. Chúng tôi quyết định đi nhiều nơi đem nghệ thuật chân chính phục vụ cuộc sống con người. Cảm ơn cụ! Cảm ơn tấm lòng vĩ đại, đức hi sinh cao cả của cụ! Đã cho chúng tôi bài học nhân văn sâu sắc.

Trong vai Xiu kể lại chuyện Chiếc lá cuối cùng mẫu số 4 hay nhất

Sáng hôm ấy, tôi vừa tỉnh dậy thì thấy Giôn-xi đang thẫn thờ nhìn tấm màn che kín cửa sổ và thều thào ra lệnh:

- Kéo nó lên, em muốn nhìn.

Tôi lo lắng kéo tấm màn lên. Nhưng, ô kìa! Sau một đêm mưa tuyết dữ dội, vẫn còn một chiếc lá thường xuân bám trên bức tường gạch. Chiếc lá cuối cùng vẫn chưa rụng.

Giôn-xi nói với tôi: “Em cứ tưởng là nhất định trong đêm qua nó đã rụng. Em nghe thấy gió thổi. Hôm nay nó sẽ rụng thôi và cũng lúc đó thì em sẽ chết”.

Tôi hốt hoảng cúi xuống sát gối Giôn-xi, nói như van xin: “Em thân yêu, em hãy nghĩ đến chị. Chị sẽ làm gì đây nếu không còn em nữa?”.

Giôn-xi không trả lời. Cô đang nghĩ đến cái chết sắp đến đưa cô đi.

Ngày hôm đó trôi qua và ngay cả trong ánh hoàng hôn, tôi và Giôn-xi vẫn trông thấy chiếc lá thường xuân đơn độc níu vào cái cuống của nó trên tường. Rồi đêm buông xuống và gió bắc lại ào ào, mưa tuyết vẫn đập mạnh vào cửa sổ nơi Giôn-xi

nằm, Tôi thậm nghĩ không biết số phận của chiếc lá và cô bạn thân yêu sẽ ra sao đây?...

Hôm sau, khi trời vừa hửng sáng thì Giôn- xi lại ra lệnh kéo màn lên. Thật tàn nhẫn nhưng... thật lạ quá! Tôi không tin vào mắt mình nữa! Chiếc lá thường xuân vẫn còn đó!?

Tôi thấy Giôn-xi nằm nhìn chiếc lá hồi lâu. Rồi Giôn-xi gọi tôi khi tôi đang khuấy món cháo gà trên lò hơi đốt và nói với tôi những câu rất lạ:

- Em thật là một con bé hư, có phải không chị Xiu thân yêu? Có một cái gì đó đã làm cho chiếc lá cuối cùng vẫn còn đó để cho em thấy rằng mình đã tệ như thế nào. Muốn chết là một tội.

Cô nói líu ríu với tôi như một đứa em gái nhỏ làm nũng chị:

- Giờ thì chị có thể cho em xin tí cháo và chút sữa pha ít rượu vang đỏ và - khoan "chị hãy đưa cho em chiếc gương tay trước đã, rồi xếp mấy chiếc gối lại quanh em, để em ngồi dậy xem chị nấu nướng."

Sau đó một tiếng đồng hồ, Giôn-xi nói với tôi trong ánh mắt tươi vui chưa từng có:

"Chị Xiu thân yêu ơi, một ngày nào đó em hi vọng sẽ được vẽ vịnh Na-plo."

Buổi chiều bác sĩ tới khám bệnh cho Giôn-xi. Khi tiễn ông ra về, ông cho biết bệnh tình của Giôn-xi đã giảm "được năm phần mười rồi"; và hôm sau, ông nói với tôi: "Cô ấy khỏi nguy hiểm rồi, chị đã thắng". Tôi biết có công của tôi, công của bác sĩ, nhưng cái sức mạnh chủ yếu đã kéo Giôn-xi để giữ cô lại với cuộc sống chính là chiếc lá thường xuân cuối cùng đã không rụng xuống sau hai đêm mưa tuyết dữ dội, sau hai lần Giôn-xi ra lệnh kéo màn lên. Không phải chiếc lá thật mà là chiếc lá cuối cùng do cụ Bơ-men vẽ - một kiệt tác cụ để lại trước khi qua đời để cứu sống cô, mà sau đó tôi mới biết và đã kể lại cho Giôn-xi nghe ...

Văn mẫu Trong vai Xiu kể lại chuyện Chiếc lá cuối cùng số 5 tuyển chọn

Giôn-xi ơi, em đại lắm em có biết không? - Xiu thậm nghĩ. Thật khó có thể diễn tả được tâm trạng của cô lúc này. Cô đang rất bức: "Tại sao Giôn-xi lại có ý nghĩ đại kờ như thế chứ? Chiếc lá cuối cùng rụng thì nó cũng sẽ ra đi ư?". Nhìn cảnh Giôn-xi nằm trên giường không thiết ăn uống, cô lại không thể cầm nổi nước mắt. Cô thương Giôn-xi lắm! Hai người thân thiết, gắn bó như hai chị em ruột vậy. Xiu bản thân ngồi suy nghĩ. Ngoài trời khá lạnh, thời tiết đang là mùa đông. Bầu trời quang, đến một gợn mây cũng không có. Gió thổi mang theo không khí lạnh buốt

làm căn gác xếp của họ càng thêm âm đạm, u ám. Cô đưa mắt nhìn ra cửa sổ, đây thường xuyên yếu ớt bắc qua tường. Từng chiếc lá đang cố níu giữ mình lại, không để cho gió cuốn đi. Xiu lo lắng. Nhỡ chiếc lá cuối cùng rụng xuống thì sao? Bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn: buồn, thương, lo lắng,... cứ lớn vồn đeo bám Xiu, không để cô tìm ra lối thoát. Xiu nhìn đồng hồ, đã là năm giờ chiều. Cô đi xuống nhà để chuẩn bị ra phố mua đồ ăn cho bữa tối. Từng bước chân nặng trĩu, cô xuống đến tầng hai. Bất chợt, bác Bơ-men đi ra. Bác nói: — À, Xiu, cháu đây rồi! Vào đây, ta có chuyện muôn nói với cháu. Xiu đi theo người họa sĩ già vào nhà. Nói là nhà, thực chất đây là một căn phòng chật hẹp, màu vẽ, bút lông vương vãi khắp phòng... tất cả thể hiện một lối sống cầu thả và nghèo khó. Xiu khẽ lên tiếng: — Bác ơi, cháu lo lắm... Giôn-xi... - ừ, bác biết. Bác cũng vậy. Nhưng bác nghĩ ra cách giải quyết rồi. Một sự bất ngờ, sừng sột khẽ thoáng qua mặt Xiu. Bác Bơ-men nói tiếp: — Chúng ta sẽ... vẽ một chiếc lá khác thay cho chiếc lá cuối cùng. Phải hết sức bí mật, không để Giôn-xi biết. - Vẽ... Nhưng... - Không sao, ta sẽ vẽ. Chỉ cần cháu giữ bí mật. — Không được bác ạ. Cháu sẽ vẽ. Bác có tuổi rồi, leo cao như vậy nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Xiu quả quyết. Đôi mắt lơ dờ, thâm quầng do mất ngủ của cô bỗng sáng lên. Gương mặt cô rạng rỡ, tự tin. Theo đúng kế hoạch, cô thực hiện ngay lập tức. Cô nhờ bác Bơ-men chuẩn bị bữa tối cho Giôn-xi. Còn cô chuẩn bị bút lông, bột màu. Buổi tối, cô nhẹ nhàng bảo với Giôn-xi: — Tối nay chị phải ra ngoài lấy tiền bán bức tranh hôm nọ. Bác Bơ-men sẽ mang bữa tối lên bây giờ em nhé. Cô làm vậy để đảm bảo Giôn-xi không kéo rèm ra. Cô bắc thang rồi trèo lên. Bút và màu vẽ được chuẩn bị đầy đủ. Cô cầm bút nhưng tay cứ run run. Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh nhưng bao ý nghĩ cứ lớn vồn làm cô không thể tập trung được. Cuối cùng, cô run rẩy vẽ được một chiếc lá. Nhưng trông nó vô hồn và không có gì là lá thật. Xiu tuyệt vọng trèo xuống, cô chạy vào trong nhà. Lên tầng hai, bác Bơ-men đã ở đó. Bác nói rằng Giôn-xi đã ngủ. Xiu òa khóc. Cô nức nở kể lại với bác Bơ-men. Nghe xong, bác có vẻ rất bình tĩnh. Bác nói: - Xiu à, cháu bình tĩnh đã nào... - Tại cháu! Bác ơi, cháu làm hỏng hết mọi việc rồi. Nó chả giống thật gì cả, Giôn-xi sẽ phát hiện ra ngay! Bác ơi, cháu giết em nó rồi! — Không sao, bác sẽ sửa lại chiếc lá đó. Đó là cách duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ. Còn một tia hi vọng cũng phải quyết mà làm cháu ạ! - Nhưng cháu sợ, cháu không muốn bác trèo lên cao như vậy, nguy hiểm lắm! — Thế thì cháu lấy cái thang nữa, đứng cạnh cầm đèn và màu cho ta. Hai bác cháu ta cùng làm, nhất định chúng ta sẽ thành công. Hai cái bóng một cao to, một bé nhỏ đi ra giữa đêm tối. Hai cái thang được bắc và họ cùng trèo lên. Gió rít lên từng hồi, lạnh thấu xương. Bác Bơ-men cầm chắc trong tay chiếc bút. Bác đưa bút rất thành thạo và điêu luyện. Kinh nghiệm bao năm trong nghề thể hiện trong từng nét vẽ. Không lâu sau, bác đã “sửa lại” được chiếc lá của Xiu. Chiếc lá thường xuyên cuối cùng đó nằm im trên tường. Nó có màu xanh, hơi úa vàng. Màu sắc và đường nét trông rất thật, khó có thể nhận ra là nó đã được vẽ lên. Bác Bơ-men đã dùng hết kinh nghiệm, tình thương yêu để vẽ lên chiếc lá đó. Chỉ sửa lại thôi nên không mất nhiều thời gian lắm, nhất là dưới

bàn tay của bác Bơ-men. Hai người xong việc cũng là lúc những hạt mưa bắt đầu rơi lộp bộp vào mái tôn căn gác xép của hai cô gái. Trời rét buốt, tưởng chừng như ở ngoài một lát nữa thôi là hai người có thể chết cứng. Sáng hôm sau, Giôn-xi nhờ Xiu kéo rèm lên. — Thật kì diệu! — Giôn-xi sùng sốt và kêu lên. Sau một đêm mưa gió khủng khiếp, thật không ngờ vẫn còn một chiếc lá bé nhỏ vẫn kiên cường bám chặt lấy cành. Nhìn chiếc lá, Giôn-xi bắt đầu yêu đời trở lại, lấy lại niềm tin và mơ ước, đến cuối mùa đông đó, cô đã khỏe trở lại. Xiu và bác Bơ-men đều rất vui. Vào một ngày đầu xuân, khi cái rét cắt :la cắt thịt đã qua đi, từng tia nắng ấm áp chiếu vào căn gác xép nhỏ — nơi ba người họa sĩ đang ngồi ăn mừng. Trên bàn ăn toàn những món đơn giản, nhưng vậy đã là quá đủ và thịnh soạn so với mọi ngày rồi. Thường thức món thịt, Giôn-xi đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Ba người đang nói chuyện vui vẻ, bỗng nhiên Giôn-xi giật mình: — Ơ cái lá! Nó vẫn như vậy từ ngày em nhìn thấy, trong khi bao chồi non đã ra mà nó vẫn ở đó, không hề lay động khi gió thổi! Thật kì lạ! Xiu và bác Bơ-men đưa mắt nhìn nhau. Sau một phút tần ngần, Giôn-xi như đã hiểu ra mọi chuyện. Một giọt nước mắt khẽ lăn trên má, rồi cô nức nở, cò như đang vỡ òa trong hạnh phúc. Cô ôm chầm lấy Xiu và bác Bơ-men: — Ôi, là hai người vè đó ư? Cháu thật không biết nói gì! Cháu yêu hai người nhiều lắm! Cảm ơn bác!... Cảm ơn chị Xiu! Hai người mang lại sự sống cho cháu... Từng tia nắng khẽ chiếu qua cửa sổ. Không gian căn gác xép yên lặng và ấm áp. Mùa xuân mới đã đến, năm mới đã về, hứa hẹn mang đến thử thách mới, niềm vui mới mà cả ba người họa sĩ sẽ sát cánh bên nhau để vượt qua...

CLICK NGAY vào **TẢI VỀ** dưới đây để download **Văn mẫu Đóng vai Xiu kể lại chuyện Chiếc lá cuối cùng** Ngữ văn lớp 8 hay nhất file word, pdf hoàn toàn miễn phí.